

[Maisted.]

uanvendelig til indkomstudjævning. Indkomstskatten har straffet de mennesker, der ved flid og arbejdsmohed har ønsket at få del i de sociale og materielle goder, et moderne samfund kan byde på. Den har været med til at favorisere højere uddannede på bekostning af håndens arbejdere, og den har med urette opretholdt en illusion om, at de brede skuldre bærer de tungeste byrder.

I vor nuværende situation er det vigtigt, at hovednerven i vor samfundsøkonomi bliver et frit erhvervsliv, og ved at afvikle indkomstskatten over en 6-årig periode kan vi give medarbejderne i det private erhvervsliv en reallønsfremgang i form af skattelettelser uden at øge omkostningerne for de varer, vi producerer. Vi kan herved øge den indenlandske efterspørgsel, fordi erhvervsinvesteringer inklusive reparation og vedligeholdelse har direkte indflydelse på en forøgelse af vor eksport og vor importkonkurrerende produktion.

Dette vil igen have indflydelse på arbejdsløsheden og på vort underskud på betalingsbalancen, og begge dele vil omgående blive vendt fra det negative til det positive. For yderligere at sætte gang i vort erhvervsliv og for at afskaffe arbejdsløsheden og fremme den produktion, vi skal leve af, er det nødvendigt at fjerne kapitalvindingskatten. At opretholde en misundesskat, der bevisligt kun skader samfundet, er fåbeligt. Sygedagpengene bør betales af det offentlige, da det nuværende system skaber arbejdsløshed. Det må være en fælles opgave at fjerne de hindringer, der skaber denne arbejdsløshed.

Fremskridtspartiets boligpolitik er den eneste reelle løsning, der vil give et rigeligt udbud af alle slags boliger til rimelige priser. Boligpolitikken kan sammenfattes således: den 16. almindelige vurdering udsættes, lejeværdien må kun stige med 10 pct. i kroner og øre i forhold til året før – skatten falder alligevel stærkt, når bundfradraget hvert år sættes op – og standardfradraget skal forhøjes. Det skal også gælde for ejerlejligheder. Indførelsen af et frit boligmarked er billigere og bedre for alle, også lejerne, og vi skal straks have gennemført nogle overgangsregler. Udstykning og salg af de sociale boligselskabers tomme lejligheder til ejerlejligheder er en nødvendighed. Ingen lejer skal stilles dårligere, og på længere sigt vil det være at foretrække, at vi får indført ejerboliger; ejerlejligheder bliver selvsagt billigere, når

der kommer et langt større udbud, så de store udstykningsprofitter undgås. Boligsikring skal ydes til pensionister, og andre familier med tyngende husleje skal hjælpes efter behov.

Starter man nu med at gennemføre offentlige besparelser, der sikrer en skattefri bundgrænse på 25.000 kr. og samtidig sikrer en finanspolitisk stramning, har det også indflydelse på pengepolitikken. Der vil strømme rigelig kapital til landet, der vil sikres nye arbejdspladser og sikres en udnyttelse af vort nuværende produktionsapparat.

Bankerne vil igen få lov til at virke som frie erhvervsvirksomheder, og renten vil falde. Alt dette betyder færre omkostninger ved produktionen af de varer, vi skal sælge til ind- og udlandet. Det burde være indlysende, at ingen af vore fællesudgifter kan afholdes, uden at der er produktionsdækning for udgifterne. Det er vigtigt at fremhæve dette synspunkt, fordi befolkningen kunne få den fejlagtige opfattelse, at det er tilskud fra de offentlige kasser, der dækker vore fælles udgifter til socialsektoren, sundhedssektoren osv.

Det er også vigtigt at fastslå, at erhvervslivet ikke kan leve af tilskud fra de offentlige kasser. Når én gren inden for erhvervslivet er i vanskeligheder, skyldes det ofte tyngende skatter og restriktioner fra den socialdemokratiske lovmaskine eller tidernes ugunst. Når statsministeren derfor rundhåndet deler ud af skatteydermidler til de betrængte virksomheder, er det penge, statsministeren tager fra de virksomheder, der endnu er i stand til at drive forretning med overskud, og på denne måde er statsministeren i stand til at ødelægge sunde virksomheder for at hjælpe usunde virksomheder. Fremskridtspartiet vil forhindre denne usunde politik.

Det er derfor fremskridtspartiets politik, der er den eneste, som kan sikre en udbygning af vor sociale velfærd, mens statsministerens politik vil betyde faldende muligheder for at fastholde vor sociale velfærd. Gid det må gå op for den danske befolkning, at det er vigtigt at værne om den enkeltes frihed. Den socialdemokratiske tale om solidaritet betyder ufrihed for den enkelte og en nedbrydning af det danske samfund.

Christoffersen (V):

Vælgernes ønske om et bedre samarbejde mellem partierne er jo forståeligt på baggrund af de problemer, som vi står over for, og det er